

Aircombat – vzrušující souboje

Aircombat vznikl přibližně v polovině 80 let ve Švédsku. Cíl byl prostý. Zatraktivnit zájem o leteckou techniku druhé světové války, o vzdušné souboje v Evropě i v Tichomoří. Neúnavným propagátorem Aircombatu, který se nejvíce zasloužil o jeho rozšíření je pan Martin Elmberg ze Švédska. Martin zajistil vznik organizační struktury podporující soutěžní létání. Organizační struktura se jmenuje ACES (Air Combat Elementary Support) a zajišťuje centrální koordinaci soutěžního létání, spravuje databázi výsledků soutěží (tzv. ACES CoRe – ACES Competition Results) a zajišťuje šíření a jednotný výklad soutěžních pravidel. Vrcholným orgánem ACES je komise IRC (International Rules Comitee), která zajišťuje tvorbu pravidel a řeší spory v rámci ACES. Mezinárodní koordinaci v ACES pak zajišťuje 1 a 2. IC (International Coordinator). Aircombat má také jediný oficiální „služební“ jazyk – Angličtinu.

Na národní úrovni je ustanovena organizační struktura ACES daného státu. Ta je velice jednoduchá, skládá se z 1. a 2. národního koordinátora, kteří zajišťují organizaci soutěží podle jednotných pravidel a komunikují s 1 a 2. IC. Piloti, kteří aircombat létají se sdružují do tzv. squadron. Určí si název squadrony, navrhnu logo, vlajku apod. a poté soutěží s ostatními squadronami v dosahování výsledků při soutěžích.

Počátky Aircombatového létání byly poměrně svízelné a aircombatoví piloti získali neprávem nálepku „rozbíječů“ modelů, což je pravděpodobně i příčinou toho, že Aircombat doposud nebyl zařazen mezi kategorie FAI.

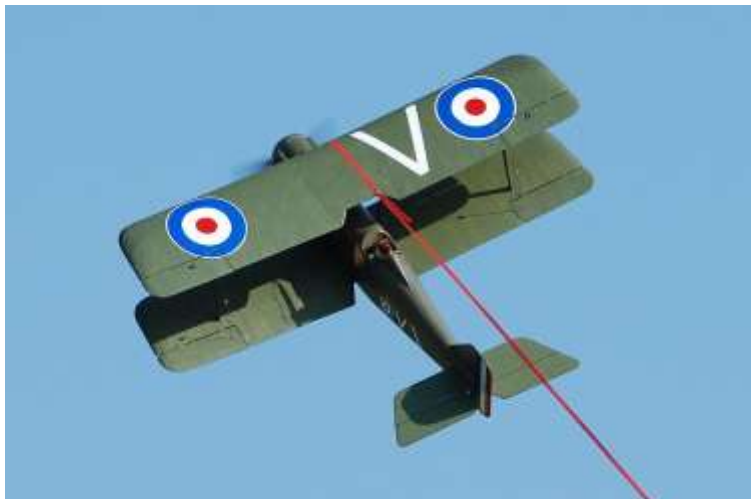
Modely pro Aircombat jsou stavěny jako „polomakety“ skutečných letadel z období let 1935 – 1945 v měřítku 1/12 a staví se klasickými modelářskými technologiemi buď ze stavebnic, nebo přímo podle výkresů získaných z dokumentace letadel (tzv. blueprinty) a podle monografií skutečných letounů. Pohon modelů většinou zajišťuje spalovací motor od 2 do 4 ccm. Velikost použitého motoru se vztahuje k velikosti předlohy, resp. k velikosti rozpětí a hmotnosti modelu. Elektropohon je v Aircombatu možné také použít, nicméně, jeho použití není časté.

Základním pravidlem pro aircombatový model je požadavek, že model musí vypadat jako jeho vzor a to včetně kamufláže, markingu, znaků a symbolů, které nosil jeho vzor.

Od poloviny 80-tých let urazil Aircombat značný kus cesty. V současné době se Aircombat létá v Evropě, v Asii, v Americe i v Austrálii. Organizují se soutěže národních a mezinárodních pohárů. Ve dvouletých intervalech se organizují vrcholné soutěže – Mistrovství světa a v Evropě mistrovství Evropy. Analogicky se létá mistrovství USA a

mistrovství Austrálie. Aircombat nabírá na popularitě mezi piloty i diváky, kteří jej hodnotí jako velmi vzrušující modelářskou disciplínu.

V posledních letech se Aircombat rozrostl o další kategorie. Velice populární se stává kategorie WW1, která popularizuje létání s modely letounů bojujících v první světové válce. Tato kategorie má poněkud odlišná pravidla, např. body do hodnocení lze získat za provedení modelu (za konvenční stavbu, za výzbroj modelu, za pilota v kabině, za mezikřídelní výztužná lanka a pod, a také se hodnotí zasažení pozemního cíle

modelem. (Pozemní cíl je zakotvený hranol polystyrenu 5x5 cm, 1m vysoký, který je třeba srazit modelem).

Z českých zemí se do světa rychle šíří kategorie EPA Aircombat (v žargonu pilotů se používá i název „Kindercombat“). V této kategorii se létá s modely letadel WWII s jednotným rozpětím 800 mm (pro jednomotorový model), modely jsou zhotovené z EPP a jsou poháněny elektromotory. Stavebnice modelů pro tuto kategorii vyrábí např. Karel Hacker (Hacker Model Production).

Aircombatová soutěž se létá na tři letová kola. V soutěžním kole startuje v jediném okamžiku sedm modelů, na jejichž zádi je instalována 12m dlouhá papírová stuha. Cílem soutěže je odseknout vrtulí část stuh ze soupeřova modelu a uchránit před soupeřovou vrtulí stuhu vlastní. Během sedmiminutového soutěžního kola se tak odehrávají vzrušující letecké souboje plné útočných i obranných manévrů a někdy, bohužel, i kolizí modelů.

Hodnocení výsledků letu každého ze sedmi pilotů provádí rozhodčí. Hodnotí se počet odseknutých stuh soupeře (100 bodů za každou stuhu), letový čas (1 bod za každé 3 s. letu) a body se získají i za uchránění vlastní stuhy (50 bodů). 7 nejlepších pilotů pak letí finále ve kterém se rozhoduje o umístění na 1 – 7 místě.

Soutěž má přísná bezpečnostní pravidla. Před piloty je vymezena linie – tzv. Safety Line, kterou nesmí model přeletět. Pokud model z jakéhokoliv důvodu linii přelétne, je jeho pilot penalizován ztrátou 200 bodů, pokud přelétne linii podruhé, je ze soutěže diskvalifikován. Piloti, mechanici i rozhodčí jsou povinni nosit ochrannou přilbu.

Český Aircombat má ve světě vynikající jméno. V Evropě i v zámoří jsou velmi populární české aircombatové modely, které vyrábí Pavel Stein (Stein model), Patrik Svída (Horrido) a Peter Kapuscínský (Veka model). Velké množství modelů je také konstruováno samotnými piloty.

Vynikajících úspěchů dosahují i čeští piloti.

Nejvýznamnějších úspěchů dosáhl Martin Musiolek (mistr světa z roku 2005), Patrik Svída, (mistr Evropy z roku 2007, mistr světa z roku 2008 a 2010), Pavel Dvořák, (mistr Evropy z roku 2009), Jakub Skotnica (3 místo Mistrovství světa 2010).

Český Aircombatový tým získal v soutěži národů titul mistra Evropy v letech 2007 a 2009 a titul mistrů světa v roce 2008 a 2010.

Závěr je tedy jednoduchý: český Aircombat vládne světu v této kategorii. O kterých dalších modelářských kategoriích v ČR je toto možné konstatovat?